

130 κληρικοί στο ετήσιο Ιερατικό Συνέδριο της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Ιδιαίτερη ευλογία για τους κληρικούς της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων ήταν η διεξαγωγή του 23ου ετήσιου Ιερατικού Συνεδρίου που διεξήχθη το διήμερο 4 και 5 Σεπτεμβρίου 2025 στις εγκαταστάσεις των κατασκηνώσεων της τοπικής Εκκλησίας στην Κασσιώπη. 130 κληρικοί, υπό την προεδρία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου, συμμετείχαν στις εργασίες του συνεδρίου, που είχε ως γενικό του θέμα το μυστήριο της μετανοίας και της εξομολογήσεως στους καιρούς μας.

Και τις δύο ημέρες τελέστηκαν Αρχιερατικές Θείες Λειτουργίες, ιεουργούντος του Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων ενώ έγινε και

μνημόσυνο για την ανάπαυση των ψυχών των κεκοιμημένων Αρχιερέων, ιερέων, ιερομονάχων και μοναχών που διακόνησαν την τοπική Εκκλησία.

Την εισαγωγική ομιλία του Συνεδρίου έκανε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, ο οποίος, αξιοποιώντας τον θεολογικό στοχασμό και την εμπειρία του Αγίου Σωφρονίου του Έσσεξ, τόνισε ότι ο πνευματικός πατέρας εκφέρει λόγο πνευματικό, που προέρχεται από την άσκηση, την προσευχή, την κένωση και την εμπειρία του Θεού.

Παλεύει να τοποθετήσει την πνευματική ζωή στην καρδιά της ζωής του κόσμου, να βοηθήσει τους εξομολογούμενους να δούνε τον Χριστό ως μέτρο της ζωής τους, να νικήσουν την αμαρτία, σε έναν κόσμο που δεν κατανοεί τι σημαίνει αμαρτία, χωρίς να κατεξουσιάζει τους πιστούς, χωρίς να θέτει και να επιβάλλει βαριά φορτία στους ώμους τους, αλλά με αγάπη και συσταύρωση να συνοδοιπορεί με αυτούς. Η πνευματική καθοδήγηση χρειάζεται επίγνωση της επίθεσης των λογισμών στον άνθρωπο, έλεγχο του νου και νήψη.

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Νεκτάριος στηλίτευσε το φαινόμενο του «γεροντισμού», το οποίο οδηγεί τους πιστούς αντί να ακολουθούν τον Χριστό και την Εκκλησία, να προσκολλώνται στο πρόσωπο του πνευματικού, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει η πνευματική τους ελευθερία και ολοκλήρωση.

Δεύτερος εισηγητής ήταν ο Αρχιμανδρίτης Σιλουανός Πεπονάκης, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Μαυρομματίου της Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, ο οποίος επεσήμανε ότι ο πνευματικός πατέρας καλείται να είναι προφήτης και μυσταγωγός, όχι με την έννοια του προορατικού, αλλά με την έννοια της διδαχής της οδού προς τον Χριστό και της πρόσκλησης για αυθεντική μετάνοια.

Δεν νεκρώνουμε το θέλημά μας, αλλά ζητούμε τον αγιασμό του. Το θέλημα παιδαγωγείται και από φίλαυτο μπορεί να γίνει φιλόθεο και φιλόανθρωπο. Η παράδοσή μας μιλά για το φυσικό θέλημα και για το γνωμικό θέλημα. Το φυσικό θέλημα στην πραγματικότητα είναι η αναζήτηση του Θεού και του θελήματός Του. Το γνωμικό θέλημα είναι η χρήση της ελευθερίας μας είτε προς τον Θεό είτε προς την αυτοθέωσή μας. Ο ομιλητής επεσήμανε ότι δεν υπάρχει αθέλητη σωτηρία στην ορθόδοξη ανθρωπολογία, αλλά χρειάζεται συνέργεια του ανθρώπου με τον Θεό. Η υπακοή, τέλος, δεν σημαίνει εξάλειψη του φυσικού θελήματος, αλλά μεταποίηση του γνωμικού θελήματος σε πορεία προς τον Θεό. Στην εποχή μας καλούμαστε να βγούμε από τον Άδη των παθών και να ζήσουμε την πυρακτωμένη από αγάπη για τον Θεό και τον πλησίον καρδιά στην Εκκλησία.

Τρίτος εισηγητής ήταν ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Μίλκας, προϊστάμενος της ενορίας Αγίου Αθανασίου Ευόσμου, με πλούσιο πνευματικό και ποιμαντικό έργο, κληρικός της Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, ο οποίος τόνισε ότι η εξομολόγηση είναι ευκαιρία να συναντηθεί ο άνθρωπος με τον Θεό στη ζωή της Εκκλησίας, ακόμη και εκείνος που δεν έχει βρει τον δρόμο του και γι' αυτό ο

πνευματικός οφείλει να ακούει τους ανθρώπους στα προβλήματά τους, αλλά και να τους οδηγεί στην οδό του Θεού.

Γι' αυτό ο λόγος του πρέπει να είναι αγαθός, να βοηθά τον άνθρωπο να ιεραρχεί τις αγάπες του, με πρώτη αυτή προς τον Θεό, ενώ οι κρίσεις στην οικογένεια, στις σχέσεις γονέων και παιδιών, τα μεγάλα προβλήματα των καιρών μας όπως οι εξαρτήσεις, η κατάθλιψη, τα διαζύγια, η φιληδονία, η κρίση ταυτότητας μπορούν να βρούνε στην ποιμαντική του πνευματικού απαντήσεις με βάση τη διδασκαλία της Εκκλησίας και τη διάκριση, ώστε όσοι καταφεύγουν στην εξομολόγηση να κάνουν καινούργια αρχή. Ο άνθρωπος αλλάζει, κι αυτό είναι η αισιόδοξη προοπτική της Ορθοδοξίας. Ο πνευματικός όμως οφείλει να αφιερώνει χρόνο και να φέρεται με αγάπη και λεπτότητα προς τους ανθρώπους, καθότι τόσο η οικογένεια όσο και οι νέοι έχουν ανάγκη στήριξης.

Η τελευταία εισήγηση έγινε από τον Αρχιμανδρίτη Δοσίθεο Παπαμήτρο, ιεροκήρυκα της Μητροπόλεως Κερκύρας και εκπαιδευτικό, με θέμα την τεχνητή νοημοσύνη και αφορμή από την εκπροσώπηση της τοπικής Εκκλησίας σε πρόσφατο συνέδριο της Ιεράς Συνόδου στον Βόλο με θέμα την τεχνητή νοημοσύνη στην

κατήχηση.

Ο εισηγητής τόνισε ότι η τεχνητή νοημοσύνη είναι εργαλείο πολύτιμο αν χρησιμοποιηθεί σωστά, αλλά γεννώνται πολλά βιοηθικά διλήμματα εκ της χρήσεώς της, στα οποία οι απαντήσεις δεν είναι εύκολες. Η Εκκλησία μπορεί να την αξιοποιήσει και στην κατήχησή της, χωρίς όμως να τη θεοποιήσει. Γόνιμη παρέμβαση έκανε έκανε στο θέμα αυτό και ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Πρωτ. Θεμιστοκλής Μουρτζανός, επισημαίνοντας ότι η τεχνητή νοημοσύνη είναι απότοκος μιας πραγματικότητας που αποθεώνει την ταχύτητα και το άκοπο, χωρίς να βλέπει ότι ο θάνατος δεν αντιμετωπίζεται με την τεχνολογία, αλλά με την πίστη στην ανάσταση, ενώ τόνισε ότι η τεχνητή νοημοσύνη δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις ανθρώπινες σχέσεις.

Σε όλες τις εισηγήσεις έγινε γόνιμος διάλογος, τόσο σε ολομέλεια όσο και κατά αρχιερατικές περιφέρειες, ενώ τα συμπεράσματα συνόψισε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος.

Στο τέλος του συνεδρίου εγκρίθηκε το κάτωθι κείμενο:

Η εποχή μας πάσχει από έλλειψη νοήματος ζωής που ξεπερνά το πρόσκαιρο, νοήματος πίστης στον Χριστό και στην ανάσταση, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να ταλαιπωρούνται, διότι παρασύρονται από τους πειρασμούς των καιρών, οι οποίοι γεννούν την ψευδαίσθηση ότι με τα τεχνολογικά επιτεύγματα, την ζωή χωρίς αρχές, αξίες και μέτρα, τη φιληδονία και τη φιλαυτία, μπορούν να είναι ευτυχισμένοι. Έτσι, ξεχνούν ότι υπάρχει αμαρτία και κακό, με αποτέλεσμα ο πνευματικός θάνατος να τους ταλαιπωρεί.

Το μυστήριο της μετανοίας και εξομολογήσεως είναι ευλογία του Θεού για τον άνθρωπο, διότι μπορεί να ξαναβρεί την οδό της επιστροφής στην Αλήθεια του Ευαγγελίου, στην Εκκλησία του Χριστού, αλλάζοντας καρδο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό ο ρόλος του πνευματικού είναι πολύ σημαντικός, όχι μόνο επειδή είναι φορέας της χάριτος τουιακά και σε νοοτροπία, και επιλέγοντας την οδό της αγάπης, της άσκησης, του μέτρου, της προσευχής, της εμπιστοσύνης στ Αγίου Πνεύματος, αλλά και επειδή μπορεί να επικοινωνήσει διά ζώσης με τον κουρασμένο και ταλαιπωρημένο άνθρωπο και να του δώσει τη χαρά της συνάντησης στην Εκκλησία ως παρηγορά, συμπαράσταση, καινούργιο ξεκίνημα.

Ο πνευματικός δεν είναι δικαστής. Δεν είναι μόνο ένας ακροατής. Καλείται να

ανταποκριθεί στην ανάγκη του ανθρώπου να μιλήσει , να εξαγορευτεί τον εσωτερικό του κόσμο, τα βάρη και τις ενοχές του, αλλά και τα προβλήματά του. Όμως καλείται ακόμη να λειτουργήσει ως παιδαγωγός εις Χριστόν και να βοηθά τον άνθρωπο να κατανοεί και να βιώνει την άφεση των αμαρτιών και τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας.

Ο πνευματικός καλείται να είναι πατέρας και η πατρότητα έχει κόπο και οδύνη. Δεν μπορεί ο πνευματικός να είναι δυνάστης των ανθρώπων, ούτε να απαιτεί από αυτούς υπακοή σε θέματα που δεν έχουν να κάνουν με την πνευματική τους ζωή, ούτε να τους οδηγεί στον εαυτό του, αλλά στον Χριστό και στην Εκκλησία. Γι' αυτό ο πνευματικός κάνει υπακοή στον επίσκοπο και τον συμβουλεύεται, όταν αντιμετωπίζει καταστάσεις τις οποίες δεν αισθάνεται ότι έχει την δύναμη να διαχειριστεί.

Ο πνευματικός δεν είναι ψυχολόγος. Καλό είναι να έχει γνώσεις από τις επιστήμες ψυχικής υγείας, για να βοηθιέται να αντιμετωπίσει κάποιες καταστάσεις στις ανθρώπινες σχέσεις που χρειάζονται τέτοια συνδρομή, ωστόσο ο πνευματικός ξαναφέρει τον άνθρωπο στην αγάπη του Θεού και του δείχνει ότι η αμαρτία τον ταλαιπωρεί.

Στην εποχή μας η Εκκλησία καλείται να συναντήσει τον άνθρωπο όχι περιμένοντάς τον μόνο να έρθει στον ναό, αλλά εξερχόμενη η ίδια στον κόσμο, χωρίς να εκκοσμικεύεται, λαμβάνοντας όμως υπόψιν τις συνθήκες της εποχής μας. Γι' αυτό και χρειάζεται να υπάρχει επικοινωνία με τα παιδιά στα σχολεία, με τις οικογένειες, με τα νέα ζευγάρια, αλλά και με κάθε άνθρωπο. Η ετοιμότητα πρέπει να συνοδεύεται από προσευχή και πνευματική κατάρτιση.

Η ποιμαίνουσα Εκκλησία καλείται να παίρνει σαφή θέση σε κρίσιμα ζητήματα που απασχολούν τον άνθρωπο, ώστε οι πνευματικοί πατέρες να έχουν στη διάθεσή τους θέσεις, για να καθοδηγούν εκκλησιαστικά τους ανθρώπους. Υπάρχει μία γενικευμένη αίσθηση ότι η Εκκλησία δεν τοποθετείται εγκαίρως ούτε ξεκάθαρα στα όσα συμβαίνουν, με αποτέλεσμα οι πνευματικοί κάποτε να είναι αναγκασμένοι να εκφράζουν δικές τους απόψεις. Αυτό προκαλεί σύγχυση και χρειάζεται να διορθωθεί.

Τέλος, όλοι εκφράζουμε τις θερμές ευχαριστίες προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Νεκτάριο για την πατρική του μέριμνα προς καταρτισμό μας, αλλά και για τις δυναμικές του τοποθετήσεις που μαρτυρούν ζώσα και ελεύθερα Εκκλησία.

